

ครึ่งหนึ่งของชีวิต... รักผูกจิตคือบำรุงราษฎร์

เจริญพร ศุภสุว²

ย้อนเวลากลับไปเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2535 คิฉินเพิ่งเรียนจบปริญญาตรีจากคณะพยาบาล และทำงานใช้ทุนอยู่ที่โรงพยาบาลรัฐบาลแห่งหนึ่ง เงินเดือนข้าราชการสี่สามเริ่มคันที่ห้าพันกว่าบาท ซึ่งดูเหมือนจะไม่พอใช้สำหรับการใช้ชีวิตในกรุงเทพมหานคร พยาบาลอย่างคิฉินจึงต้องหารายได้เพิ่มด้วยการเฝ้าไข้เป็นพยาบาลพิเศษที่โรงพยาบาลเอกชน ตอนนั้นคิฉินไม่รู้จักโรงพยาบาลเอกชนใดๆ เลย แต่ด้วยความที่คิฉินพักแถวๆ สามย่าน และเวลากลับบ้านต่างจังหวัดต้องไปขึ้นรถโดยสารที่สถานีขนส่งเอกมัย จึงนั่งรถผ่านโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์เป็นประจำ ก็เลยคัดสินใจไปยื่นใบสมัครเฝ้าไข้ที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์แห่งเดียวเท่านั้น

ในแต่ละเดือนคิฉินจะลงชื่อเฝ้าไข้ที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ 5 วัน จากการมาเฝ้าไข้ที่นี่ทำให้คิฉินได้สังเกตเห็นบรรยากาศรอบๆ ตัว เห็นรอยยิ้มของแพทย์และเจ้าหน้าที่พยาบาลที่ให้บริการด้วยความเข้าใจ ความห่วงใยและความเห็นอกเห็นใจ ทั้งต่อผู้ป่วยและญาติ ซึ่งบรรยากาศแบบนี้คิฉินแทบจะไม่เคยเห็นในการทำงานที่โรงพยาบาลของรัฐ

ระเบียบการเฝ้าไข้ที่นี่ กำหนดให้พยาบาลพิเศษใช้เส้นทางเข้าออกเส้นทางเดียวกันกับจุดคอกบัตรทำงานของพนักงานโรงพยาบาล ทำให้คิฉินต้องเดินผ่านป้ายใหญ่ๆ ป้ายหนึ่ง ซึ่งเขียนว่า "บ้านหนึ่งคือครอบครัวและชีวิต บ้านสองรักผูกจิตคือบำรุงราษฎร์" คิฉินรู้สึกชื่นชอบข้อความบนป้ายนั้นและอคคิดไม่ได้ว่าผู้บริหารกับพนักงานที่นี่คงจะมีความรักความสามัคคีและความผูกพันกันเหมือนบุคคลในครอบครัวแน่ๆ เลย จึงมีคำขวัญประจำโรงพยาบาลแบบนี้ จากการที่คิฉินต้องเดินเข้าออกประตูนั้นบ่อยๆ ทำให้คิฉินจำข้อความนั้นได้ขึ้นใจ

² นักวิเคราะห์งานสารสนเทศ ฝ่ายฝึกอบรมด้านสารสนเทศ, โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์

จากการอ่านข้อความบนป้ายข่าว ประกอบกับสังเกตเห็นสิ่งแวดล้อมในการทำงานของที่นี่ ประมาณต้นเดือนกันยายน 2535 คิฉันก็มาขึ้นโบสถ์เป็นพยาบาลประจำการแผนกไอซียูที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ จากนั้นไปยื่นหนังสือลาออกรากราชการและขอใช้เงินคืนเนื่องจากยังใช้ทุนไม่ครบตามกำหนด แม้จะยังไม่ได้งาน แต่คิดว่าถ้าเขาเรียกเมื่อไรก็พร้อมมาเริ่มงานทันที

คิฉันร้อนใจมากเมื่อทางโรงพยาบาลยังไม่ตามไปทำงานเสียที คิฉันจึงโทรมาถามคุณวราวรรณพร (พี่เล็ก) ซึ่งเป็นเลขานุการ ของฝ่ายการพยาบาลสมัยนั้น พี่เล็กบอกว่าพยาบาลที่โรงพยาบาลเอกชนเขาจะลาออกกันหลังจากปีใหม่เพราะได้โบนัสแล้ว ช่วงกันยายน - ตุลาคมจึงยังไม่มีตำแหน่งว่าง ทำให้คิฉันใจหายมากตื่น เพราะเท่ากับว่าตอนนี้คิฉันตกงานเสียแล้ว พี่เล็กจึงปลอบว่าจะส่งเวรเฝ้าไข้พิเศษให้เพิ่มขึ้น เพื่อให้คิฉันคุ้นเคยกับระบบงานไปในตัว และจะโทรตามทันทีเมื่อมีตำแหน่งว่าง

เมื่อได้ยินแบบนี้ คิฉันก็กำลังใจและมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะมาทำงานที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ให้ได้ เพราะคิฉันไม่รู้จั๊กพี่เล็กเป็นการส่วนตัว แต่ขนาดยังไม่ได้เป็นพนักงาน พี่เขายังแสดงความจริงใจและให้ความช่วยเหลือ ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับคิฉัน (ถ้าเป็นยุคปัจจุบันนี้ ก็คงจะกด Like ให้พันครั้งเลย)

ประมาณกลางเดือนธันวาคม 2535 ผันของคิฉันก็เป็นจริงเมื่อพี่เล็กโทรมาบอกว่ามีตำแหน่งว่าง และให้มาเริ่มงาน 1 มกราคม 2536

จากวันที่ 1 มกราคม 2536 จนมาถึงวันนี้ เป็นเวลากว่ายี่สิบปีที่คิฉันทำงานที่นี่ คิฉันมีความรู้สึกปลื้มใจทุกครั้งเมื่อย้อนคิดถึงวันแรกที่คิฉันมาเริ่มเฝ้าไข้ และไม่เคยมืดหวังที่คัดสินใจออกรากราชการมาเริ่มทำงานเป็นลูกจ้างประจำที่โรงพยาบาลเอกชน เพราะโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์แห่งนี้ให้ความรักให้ความเข้าใจ ให้สวัสดิการและความเป็นอยู่ที่ดี และที่สำคัญคือโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ให้โอกาสคิฉันได้เรียนรู้ได้พัฒนาตนเอง ได้เติบโตก้าวหน้าในตำแหน่งงานและมีชีวิตการทำงาน รวมทั้งมีชีวิตครอบครัวที่ปิติสุขยิ่งนัก

ลูกชายของคิฉันเกิดที่นี่ และทุกครั้งที่เราลูกมาตรวจรักษาที่โรงพยาบาลทั้งแพทย์ พยาบาล เภสัชกร เจ้าหน้าที่ประจำคลินิก แม้แต่พนักงานเปลหรือแคชเชียร์ก็จะดูแล เอาใจใส่และบริการเป็นอย่างดี ตลอดเส้นทางของการรับบริการในแต่ละครั้งจะได้ยินว่า "ลูกที่บ๊ม" บรรยายากแบบนี้ระมั่ง ที่เรียกว่า "ครอบครัวเดียวกัน"

คิฉันใช้เวลากว่าครึ่งชีวิตอยู่ที่บำรุงราษฎร์ ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมามีหลายเหตุการณ์ที่คิฉันรู้สึกประทับใจ แต่อยากจะกล่าวถึง 2 เหตุการณ์นี้เนื่องจากคิฉันถือเป็นตำนานความรักความผูกพันของการใช้ชีวิตอยู่ที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์แห่งนี้

เหตุการณ์แรก คือ ปี 2540 เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำไปทั่วทั้งภูมิภาค ส่งผลกระทบต่อภาครัฐและภาคเอกชนมากมาย รวมทั้งที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ด้วย ตอนที่เรากำลังสร้างตึกใหม่ 12 ชั้นที่สวยหรือลึกลับ เรียกว่าเป็นตึกโรงพยาบาลเอกชนที่สวยงามทันสมัยที่สุด โดยผู้บริหารได้กู้เงินจากต่างชาติมาลงทุนสร้าง ตอนที่กู้ก่อนปี 2539 มูลค่าเงินบาทอยู่ที่ 25 บาทต่อหนึ่งดอลลาร์สหรัฐ แต่หลังฟองสบู่แตก กลายเป็นว่าเราต้องใช้หนี้ถึง 50 บาทต่อหนึ่งดอลลาร์สหรัฐ

ความระส่ำระสายจึงเกิดขึ้น เหมือนกระแสดิ้นที่แปรปรวนไปหมด ทั้งข่าวจากคนรอบข้าง ข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ที่เห็นผู้คนตกงาน ทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคงในสถานการณ์การทำงานของลูกจ้างโรงพยาบาลเอกชนขึ้น

สิ่งที่คิดค้นประทับใจคงจะเป็นความจริงใจที่ผู้บริหารมีให้ต่อเพื่อนพนักงาน ตอนที่มีการจัดอบรมเรื่องความได้เปรียบทางคุณภาพ (Total Quality Advantage) พนักงานทุกคนได้รับการฝึกอบรมในเรื่องนี้ ผู้บริหารจัดเรื่องนี้ 50 รอบเพื่อให้พนักงานทุกคนได้สลับผลัดเปลี่ยนเวรกันเข้ารับการอบรมจนครบทุกคน

เรื่องหนึ่งที่ถูกพูดถึงในหลักสูตรนี้ คือ การถ่ายทอดสารจากผู้บริหาร ที่ว่า "จากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ณ ปัจจุบัน ทางโรงพยาบาลไม่มีนโยบายปลดพนักงานออก ทุกคนจะได้ทำงานต่อที่นี่ พวกเราจะไม่ทิ้งกัน พวกเราจะร่วมไม้ร่วมมือกันฝ่าฟันวิกฤตนี้ไปให้จงได้ เพื่อให้ทุกคนอยู่รอดและมีงานทำ ทางโรงพยาบาลจึงจำเป็นต้องมีนโยบายบริหารเพื่อจัดสรรเงินหมุนเวียนในองค์กร โดยในปีที่เราจะไม่มีการขึ้นเงินเดือนประจำปี แต่จะขอสนับสนุนช่วยเหลือภาระค่าใช้จ่ายของเพื่อนพนักงานโดยให้เป็นเงินโบนัสขวัญถุงกับพนักงานทุกคน คนละครึ่งเดือนเท่าๆ กัน"

แม้ว่าการไม่ขึ้นเงินเดือนประจำปีจะเป็นสิ่งที่ทำให้พนักงานบางคนไม่พึงพอใจ แต่การตัดสินใจรักษาสถานภาพการทำงานของเพื่อนพนักงานทุกคนไว้และการตัดจ่ายเงินก้อนเป็นโบนัสครึ่งเดือนนั้น ก็ทำให้คิดนึ้รู้สึกซาบซึ้งในความจริงใจ ความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจที่ผู้บริหารมีให้ต่อพนักงาน

เหตุการณ์ที่สอง คือ ในปี 2554 ที่ผ่านมามากไม่มีใครลืมหุ้เหตุการณ์อุทกภัยครั้งยิ่งใหญ่ของประเทศ คิดันจำตัวเลขไม่ได้ว่ามีพนักงานที่คนที่เดือดร้อนจากภวณน้ำท่วมนี้ แต่ที่ทราบคือ ไม่ว่าน้ำจะท่วมบ้านหรือไม่ท่วมก็ตามพวกเราทุกคนในองค์กรแห่งนี้ไม่เคยทิ้งกัน พวกเรามีแต่ความห่วงใยซึ่งกันและกัน และแบ่งปันกันและกัน ไม่ว่าจะยามทุกข์หรือยามสุขพวกเราจะไม่มืวันทอดทิ้งกัน

จะมีสักกี่องค์กรที่จะมีบรรยากาศแห่งการช่วยเหลือเกื้อกูลกันแบบนี้ เริ่มตั้งแต่การจัดหาที่นอนที่พักให้กับพนักงานผู้ที่ต้องเดือดร้อนจากน้ำท่วมหรือแม้แต่เพื่อนพนักงานที่เดือดร้อนจากการเดินทาง ทุกห้องทุกพื้นที่ของโรงพยาบาล

บำรุงราษฎร์ถูกจัดให้เป็นเพื่อนที่นอนพักผ่อนของเพื่อนพนักงาน พวกเขาช่วยกันปูที่นอน ช่วยกันแพ็คถุงยังชีพ ช่วยกันจัดหาอาหารและอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต พวกเรามีแค่ภาพแห่งการแบ่งปัน ตอนนั้นผู้บริหารให้ความช่วยเหลือเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งเมื่อเทียบกับกลุ่มธุรกิจโรงพยาบาลเอกชนด้วยกันแล้ว คิดฉันเชื่อมั่นว่าบำรุงราษฎร์แห่งนี้เป็นผู้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่ผู้บริหารจะช่วยเหลือเพื่อนพนักงานของเราได้

เงินจำนวนนั้นไม่เพียงแต่จะแบ่งปันให้กับพนักงานผู้ประสบอุทกภัยเท่านั้น เพื่อนพนักงานที่น้ำไม่ท่วมบ้านก็ได้รับเงินเยียวยาด้วยเช่นกัน แม้ว่าจำนวนจะน้อยกว่า แต่สำหรับพวกเราแล้วนั่นคือสิ่งที่แสดงถึงความมีน้ำใจที่ผู้บริหารมีให้แก่พนักงาน และแสดงให้เห็นถึงพลังความรักความสามัคคีรวมถึงสื่อให้เห็นถึงการรวมเป็นหนึ่งกลมเกลียวกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันของคนในองค์กร

การเยียวยาของโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ที่มีต่อเพื่อนพนักงานยังไม่สิ้นสุดหลังจากน้ำลด พวกเรายังคงได้รับความดูแลเอาใจใส่จากผู้บริหารเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการจัดควมบวบทัพทิตักษความสะอาด ทั้งทีมแพทย์และเจ้าหน้าที่จิตอาสาต่างรวมพลกันไปช่วยขัด ช่วยล้าง ช่วยคัดแยกขยะตามบ้านของเพื่อนๆ พนักงานที่เสียหายจากเหตุอุทกภัยรวมทั้งการมีเงินกู้ยืมปลอดดอกเบี้ยให้กับเพื่อนพนักงานที่ต้องการเงินไปซ่อมแซมหรือซื้อปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต

จากเหตุอุทกภัยในครั้งนี้ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ไม่เพียงแต่สอนให้ฉันเห็นความรักความมีน้ำใจต่อเพื่อนพนักงาน ผู้บริหารยังมีนโยบายในการช่วยเหลือเพื่อนๆ ในสังคม พวกเรามีหน่วยรถและเรือพยาบาลเคลื่อนที่ พวกเรารวมตัวกันเป็นชาวบำรุงราษฎร์จิตอาสา นั่งเรือไปแจกถุงยังชีพ ช่วยปฐมพยาบาลดูแลผู้สูงอายุ หญิงตั้งครรภ์ และเด็กที่เจ็บป่วยและมีความทุกข์ร้อนจากอุทกภัย

เมื่อหลับตานึกถึงข้อความบนป้ายขนาดใหญ่ตรงจุดตอกบัตรเข้า-ออก เมื่อปี 2535 ข้อความที่ว่า "บ้านหนึ่งคือครอบครัวและชีวิต บ้านสองรักผูกจิตคือบำรุงราษฎร์" หากนับถึงวันนี้ผ่านมา 20 ปีเต็มๆ ซึ่งคิดฉันถือว่าได้ผ่านมาครึ่งหนึ่งของชีวิตคิดฉันแล้ว คิดฉันไม่ทราบว่าเราจะเรียกความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์แห่งนี้ว่าอย่างไร คำตอบที่คิดได้ ณ ตอนนี้ คือ เป็นความรักความผูกพันที่คิดฉันมีต่อโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์มานานแสนนานเสียจนกระทั่งมีอีกเสียงหนึ่งสะท้อนออกมาจากเบื้องลึกของหัวใจคิดฉันว่า "ครึ่งหนึ่งของชีวิต...รักผูกจิตคือบำรุงราษฎร์"

ท้ายสุดคิดฉันอยากจะกล่าวคำขอบคุณ ขอขอบคุณที่ให้โอกาสคิดฉันทำงานที่บำรุงราษฎร์แห่งนี้ ให้โอกาสคิดฉันได้มีชีวิตและใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า รวมทั้งทำให้คิดฉันรู้สึกว่าคุณคิดฉันเป็นลูกจ้างที่มีคุณค่า เป็นลูกจ้างที่มีเกียรติเป็นลูกจ้างที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีและเป็นลูกจ้างไม่เคยขาดคำว่า "มิตรภาพในองค์กร" และนับ

ต่อจากนี้ ชีวิตที่เหลืออยู่อีกครึ่งชีวิต คิฉันก็คงจะใช้ชีวิตอยู่ที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์
แห่งนี้ คอยเฝ้ามองดูความเติบโตขององค์กรด้วยความปีติใจเป็นที่สุด และจะเล่าให้
ลูกหลานของคิฉันฟังถึงเรื่องราวความรักความผูกพันที่คิฉันสั่งสมมากกว่าครึ่งหนึ่งของ
ชีวิต จนกลายเป็นตำนานเล่ากล่าวนานที่มีอาจประเมินมูลค่าได้จากคำบรรยายเหล่านี้
และตราบนานเท่าที่ยังมีลมหายใจ ความรู้สึกที่มีต่อสถานที่ทำงานแห่งนี้ก็คงไม่มีวัน
เปลี่ยนแปลง จะยังคง "รักผูกพันคือบำรุงราษฎร์" ค้ำใจจริง

